

stærkt ivrede man fra Efterskolernes Side mod Navnet Efterskole. Efter en Del Forhandling enedes man saa om at give den nye Skoleform Navnet Eftermiddags-skole. Jeg synes, denne Diskussion minder om det Raab, der lød ved den grimme Ællings Indtræden i Andegaarden: Skal vi nu have det Slæng med? Er vi ikke nok i Forvejen? Jeg tror imidlertid, at Navnet Ungdomsskole vil blive staaende, og jeg vil tilføje, at det er slet ikke Hensigten med de kommunale Ungdomsskoler at overflødig gøre de bestaaende Skoleformer, men Tanken med dem er, at alle saa vidt som muligt skal faa i alt Fald en lille Smule Undervisning i Ungdomstiden. Det ærede 2det Medlem for Hovedstaden har andetsteds sagt, at medens 80 000 unge fik videregaaende Undervisning, var der 150 000 unge, der ingen som helst Undervisning fik ud over den, de fik i Børneskolen. Det er disse 150 000, Ungdomsskolen vil have Tag i, og disse 150 000 er særlig dem, som udgaar fra de fattige Hjem. Der er altsaa ikke Tale om nogen Konkurrence med de bestaaende Skoleformer. Det er mig ogsaa bekendt, at adskillige Højskoleforstandere ser meget venligt paa Ungdomsskolen. En her i Landet velkendt Højskoleforstander har overfor mig udtalt, at Ungdomsskolens Arbejde vil bidrage til at give Højskolen bedre Kaar, idet alt for meget af den knappe Tid, der er tilmaalt et Højskoleophold, gaar med til at bibringe de unge de mest elementære Færdigheder, fordi de i den Tid, der er gaaet, siden de slap ud af Børneskolen, har glemt meget af det, som de har lært. Her er altsaa ikke Tale om nogen Konkurrent, men her er Tale om en meget haardt tiltrængt Medarbejder.

Det forekommer mig, at denne Sag nu begynder at tage Fart. Det viser sig, at der er større og større Interesse for den, og der holdes Møder rundt omkring; ikke mindst Danmarks Husmandsforeninger har ladet afholde mange Møder for at fremme den. Der er især een Form for Ungdomsskole, der vinder Indpas paa Landet: man samler de unge, saavel mandlige som kvindelige, til fælles Undervisning 1 à 2 Eftermiddage om Ugen. Jeg har selv gjort glædelige Erfaringer med en saadan Ungdomsskole. Sidste Vinter havde vi 33 Elever 1 Dag ugentlig i 5 Timer. Der var 20 mandlige, 13 kvindelige Elever, og af disse 33 Elever var de 12 Gaardmandsbørn, 21 Husmands- eller Arbejderbørn. Jeg kan ogsaa udtrykke Forholdet ved at nævne, at 17 af dem var

Tyende eller Lærlinge. Naar man saa tager i Betragtning, at i hele Vinterens Løb var der kun 7 Forsømmelser eller 1 $\frac{1}{3}$ pCt., og man desuden faar at vide, at der af disse Elever blev fordret et Hjemmearbejde, som tog 2—3 Timer, til hver Gang, de skulde møde i Skolen, og at dette Arbejde udførtes samvittighedsfuldt hele Vinteren igennem af alle Eleverne, ses det let, at der virkelig kan naas noget paa en Vinter. Saadanne Ungdomsskoler kan og bør der oprettes rundt omkring i vore Kommuner. Er der enkelte Kommuner, hvor man paa Grund af særlige Forhold, f. Eks. Mangel paa Lærerkrefter, ikke kan faa oprettet en saadan Skole, bør der træffes Foranstaltninger til, at de unge Mennesker kan komme til at gaa i Nabokommunernes Skoler. Man vil maaske indvende, at de saa faar en lang Vej at gaa, men jeg synes ikke, den Vanskelighed er uovervindelig, idet der kun er Tale om een eller to Eftermiddage om Ugen.

Det ærede 2det Medlem for Hovedstaden har jo ikke Tro til, at Maalet kan naas ad Frivillighedens Vej. Jeg mener derimod, at det bedst vil naas ad denne Vej. I hvert Fald vil jeg meget stærkt anbefale, at man prøver den endnu nogle Aar, da jeg og sikkert mange med mig anser det for meget skadeligt at faa en Tvangsskole paa dette Omraade. Det, at de unge, som er i Tjeneste, mærker, at deres Husbond midt i Arbejdstiden frivilligt giver Afkald paa deres Arbejdskraft, for at de kan gaa hen i Skolen, tror jeg indeholder et stærkt moralsk Moment, som jeg nødig vil gaa med til at borttage. Man siger fra saa mange forskellige Sider, at det er ikke Tiden at kalde de unge til Undervisning, lige naar de er kommet ud af Skolen; man skal vente. Jeg synes netop, det er det rette Tidspunkt. Det er netop disse unge Mennesker i Alderen fra 14 til 17—18 Aar, der trænger til den Haandsrækning, som Ungdomsskolen vil give dem. Vi vil jo hverken gøre dem til studerede Mennesker eller til lærde Folk, men derimod vil vi gerne give dem en Haandsrækning, som kan hjælpe dem gennem den vanskelige Alder, den Alder, som vi alle har gennemlevet, men som vi ogsaa alle har glemt, den Alder, hvor man hverken er Barn eller Voksen, da man ikke rigtig kan tage Del i Børnenes Lege, og de voksne ikke rigtig vil regne en for noget, den Alder, da man bliver skubbet hen i en Krog. Da trænger man til den Haandsrækning, Ungdomsskolen kan give netop til at tage det vanskelige Skridt, der fører